

fra 604,000 til 788,000 Indvaanere, aarlig maa antages at voxe med 9 à 10,000 Mennesker, og da denne Tilvæxt igjen medfører en tilsvarende Forøgelse af Provindsens Sindsfyge, (efter statistiske Bureaus Opgivelse lidt over 1 paa 1,000 Indviber, et Tal, der dog af forskellige Grunde maa anses for at være ikke lidet under det virkelige), saa tør det efter Direktionens Mening med Sikkerhed siges, at Anstalten med sit nuværende Omfang Mær for Mær vil blive mere ude af Stand til at tilfredsstille Trangen til Indlæggelse af nye Patienter, alene paa Grund af Befolkningens Tilvæxt og uanset de øvrige Omstændigheder, som erfaringsmæssigt bidrage til, at de uheldbrekelige Syge i enhver Anstalt lidt efter lidt voxe i Antal og optage Pladsen for friske og heldbrekelige Tilfælde.

Swad Osiifternes Anstalt angaar, der først fra 1ste Oktober 1871 aabnedes for uheldbrekelige Sindsfyge, har allerede nu Mangel paa Plads til at modtage uheldbrekelige, navnlig 3die Klasse's Patienter, gjort sig gjældende, uagtet Osiifterne have flere kommunale eller for mindre Kredse bestemte Anstalter, der hidtil have kunnet formindste Begjæret efter at stedes til Indlæggelse paa den fælles Anstalt (Stege, Sarkjøbing, Odense Graabrødrehospital). Idet Ministeriet tror at kunne henvise til en Udtalelse fra Overlægen for den nævnte Anstalt i Aulebning af Spørgsmaalet om at nedlægge Graabrødre Hospital's Afdeling for Sindsfyge, Ministerialtidenden 1872 Afdeling B., Pag. 134—135, og idet man bemærker, at Spørgsmaalet om denne Afdelings Nedlæggelse, paa hvilken der fra Hospital's Side gjentagne Gange er infisteret, kun er udsat, indtil en saadan Nedlæggelse kan tilstedes, uden at Følgerne heraf blive altfor følelige for Sindsfygeforholdene, skal man kun tilføje, at det af en fra den seneste Tid foreliggende Udtalelse fra den nævnte Overlæge fremgaar, at de ved Anstaltens Udvidelse erhvervede Pladser for Uheldbrekelige i 3die Forpleiningsklasse efter Udløbet af Mær 1872 vare belagte, og at det vel tør antages efter den succesfulde og over et ikke kort Tidrum udstrakte Indsendelse af saadanne Patienter, at i alt Bessentligt rundt om fra de mest trængende og for Forholdene besværlige Uheldbrekelige i Osiifterne have fundet Anbringelse, men at dette dog ingenlunde gjælder alle Uheldbrekelige, idet der tværtimod jævnlig indkommer Anmodninger om Optagelse af Udsiktlige, som man senere af forskellige Genhyn er bleven trett af at lade blive i de gamle Forhold, hvilke Patienter da Anstalten foreløbig har maattet afvise og stille en fremtidig Vacance i Udsigt, en Udsigt, som Overlægen imidlertid betegner som meget problematiff.

Ministeriet maa efter det saaledes Foreliggende anse det for givet, at der allerede nu er Mangel paa Plads i de tvende Sindsfygeanstalter, at der ikke er Udsigt til, at denne Ulempe vil formindstes, men tværtimod al Grund til at antage, at den vil gjøre sig mere og mere gjældende, og at den navnlig hidrører fra det store, stedsvis vokende Antal af uheldbrekelige Sindsfyge, hørende til 3die Forpleiningsklasse. Om nu end en Formindskelse af Tilgangen eller en stærkere Udfgang af saadanne Patienter vilde kunne bevirkes ved det af Direktionen for den nævnte Anstalt foreslaede Middel, en Forhøjelse af Betalingen for denne Klasse's Patienter, et Middel, som Ministeriet i Øvrigt selv tidligere har anmodet Direktionen om at gjøre til Gjenstand for nærmere Overveelse, saa maatte det dog erkjendes, at der frembyder sig berettigede Indvendinger mod samme, og at det kun kan betragtes som et Nødmiddel, til hvilket man ikke bør tage sin Tilflugt, saa længe det paa nogen Maade er muligt at anvise de Patienter, hvorom der er Tale, Plads under lignende Forhold som dem, Fællesanstalterne frembyde, uden paa den anden Side at lade dem optage den Plads, som efter hele Planen for Sindsfygevesenets dog nærmest bør forbeholdes for saadanne Sindsfyge, hvis hurtigt mulige Behandling giver Haab om Heldbrekelse.

En saadan Mulighed har Ministeriet troet, at der har frembudt sig, efterat det i de senere Mær har viist sig, at der fandt en meget betydelig Nedgang Sted i Antallet af Fanger i Straffanstalterne, og da nærmere Undersøgelser have maattet vibrate Ministeriet den Overbevisning, at denne Nedgang, der væsentligt maa antages at hidrøre fra, at der i Genhold til Straffelovens mildere Bestemmelser nu idømmes Strafarbejde i et langt ringere Omfang og for kortere Tid end efter den ældre Straffelovgivning, er saa konstant, at der nu vil kunne være Tale om at nedlægge en af de benyttede Straffeanstalter og da nærmest den i Genhold til Lov af 19de Februar 1861 i Lidet fra 1861 til 1865 opførte Straffeanstalt i Viborg. Til nærmere Belysning af de saaledes berørte Forhold skal Ministeriet ikke undlade at meddele følgende Oplysninger. Swad Spørgsmaalet om Nedgang i Fangeantallet angaar, stiller Forholdet sig saaledes: